

Sygn. akt V CSK 491/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J.P. Syndyka masy upadłości „S.” S.A.
w upadłości likwidacyjnej w B.
przeciwko J.N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 18 stycznia 2019 r., sygn. akt VI Ga [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w O. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 2 marca 2018 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego J.N. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości „S.” S.A. w upadłości likwidacyjnej w B. kwotę 51 230,40 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania oraz oddalił powództwo i apelację powoda w pozostałej części.

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego J.N. od tego wyroku należy przypomnieć, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania

prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i orzecznictwa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Pozwany oparł wniosek o przyjęcie skargi na przyczynach objętych art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy w każdym przypadku rozszerzenia powództwa w toku postępowania, motywowanego nową wyceną wartości roszczenia, dniem przerwania przedawnienia roszczenia jest dzień pierwotnego wytoczenia powództwa, o ile nie zmienia się podstawa faktyczna i prawna roszczenia, czy też kwestię tę należy rozpatrywać *ad casum*, przy uwzględnieniu wskazanych w tym pytaniu okoliczności sprawy, co prowadzi do możliwości przyjęcia, że dopiero dzień rozszerzenia powództwa przerywa bieg przedawnienia roszczenia.

Stosownie do znanego i wielokrotnie przytaczanego stanowiska judykatury i nauki prawa, istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy, przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej, przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (art. 390 k.p.c.); przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu jego

rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy.

Przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi zagadnienie nie spełnia przytoczonych wyżej wymagań, ponieważ w orzecznictwie Sądu Najwyższego ustalony jest pogląd zgodnie z którym, rozszerzenie powództwa polegające na wystąpieniu z nowym roszczeniem należy odróżnić od zmiany wysokości (kwoty) dochodzonego odszkodowania dokonywanej w ramach roszczenia dochodzonego pierwotnie. Pozew o odszkodowanie przerywa zatem bieg przedawnienia także dla kwoty, o jaką poszkodowany, w ramach podstawie faktycznej wskazanej w pozwie, podwyższył w toku sprawy swoje żądanie, wskutek ustaleń sądu dotyczących wysokości szkody (por wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2012 4. IV CSK 142/12, niepubl. i z dnia 6 kwietnia 2011 r. I CSK 684/09 niepubl.). Skarżący nie przedstawił zaś wywodu prawnego przekonującego o potrzebie kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat lub odejścia od tego ugruntowanego stanowiska.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi na twierdzeniu o jej oczywistej zasadności, obligowało pozwanego do wykazania, że z przyczyn przez niego przedstawionych, wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest widoczna na pierwszy rzut oka przy uwzględnienie zasadniczych kanonów wiedzy prawniczej, nie wymaga studiowania akt sprawy ani dokonywania pogłębionych rozumowań (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230). W uzasadnieniu tej przyczyny kasacyjnej skarżący podniósł, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c.

w zw. z art. 353¹ k.c., jednakże oprócz powielenia uzasadnienia podstaw kasacyjnych nie wykazał widocznej *prima facie* oczywistości skargi w przytoczonym wyżej, ugruntowanym w orzecznictwie, rozumieniu.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz powoda, który wniósł odpowiedź na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 i art. 99 w związku z art. 108 w związku z art. 398²¹ i 391 § 1 k.p.c.

aj